

အလှူဘက်ကောင်းကင်

ညမဗတ်ရ

သာမဏီ

မိမိတို့အတွက်

WIN IZUDIA

မဖဲဝါ စီးတဲ့ကျား

မဖဲဝါ စီးတဲ့ကျား

ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် မပြောဘူးတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်ဗျ။
ကျုပ်ဆရာတော် ဦးဂုဏအကြောင်းကတော့ မကြာ မကြာ ပြောနေကျဆို
တော့ ခင်ဗျား သိနေလောက်ပြီပေါ့ဗျ။ ဆရာတော်က ကျုပ်ဆိုရင် လွှတ်
အားကိုးတာဗျ။ ဘာကိစ္စလေး ရှိရှိ တာတွေကို ခေါ်နေကျဗျ။ တာတေဆိုတဲ့
ကျုပ်ကလည်း ရွာတော်တော်များများကို ဆရာတော်နဲ့ လိုက်ဖူးသွားဖူးနေ
တာဗျ။ အလှူတို့၊ ကထိန်တို့လေဗျ။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် အကျွတ် အလွတ်
ပွဲတို့၊ ဘေးမဲ့ပွဲတို့တောင် ဆရာတော်က ကျုပ်ကို ခေါ် တာဗျ။ ကျုပ်က

အလုပ်ရှိရင်သာ ဆရာတော်ကို လျှောက်ပြီး နေခဲ့ရတာ။

ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောမယ်ဆိုတာက တခြားမဟုတ်ဘူး ဗျ။ ကျုပ် ဆရာတော် ဦးဂုဏက အဂ္ဂိရတ်ပညာ အားကြီးဝါသနာ ပါတာ။ အဂ္ဂိရတ်ဆိုတာ ဖိုထိုးတာကို ပြောတာလေဗျာ။

ဆရာတော်ရဲ့ ဖိုရုံထဲမှာ တာတေ ဖိုဆွဲနေကျပေါ့ဗျာ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဆရာတော်က ဓာတ်ကြီးထိုးတယ်ဗျ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ရိက္ခာလမ်းကြောင်း ထိုးတယ်ဗျ။

ဓာတ်ကြီးဆိုတာကတော့ ဆရာတော်တို့ အခေါ်အရ ပြောတာပေါ့ဗျာ။ ဓာတ်လုံးထိုးတာကိုခေါ်တာဗျ။ သံလုံးတို့၊ ပြဒါး လုံးတို့၊ ကြေးလုံးတို့ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ဆရာတော်က သံလုံးထိုးတာဗျ။ ဆရာတော်ဆီမှာ သံလုံးလေးတစ်လုံးရှိတယ်။ အရောင်က နီနီ ရဲရဲကလေးဗျ။ ဓာတ်လုံးဆိုပေမဲ့ ဆရာတော် ဓာတ်လုံးက လုံးဝန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ခပ်ပြားပြားလေး ဖြစ်နေတာ။

"တာတေ ဒါ သံသေလုံးကွ၊ မြင်ဖူးအောင် ကြည့်ထား၊ ပြဒါးသေရင် ကြွားသတဲ့၊ သံသေရင် ပြားသတဲ့ကွ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ဓာတ်လုံးက ပြားပြားကလေး ဖြစ်နေတာ"

ဆရာတော်ဓာတ်လုံးကို ကျုပ်လက်နဲ့ကိုင်ရတာ မဟုတ် ဘူးဗျ၊ ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်ရတာ။

ရိက္ခာလမ်းဆိုတာကတော့ ရွှေဖြစ် ငွေဖြစ် ထိုးတာပေါ့ဗျာ။ ဆရာတော် ဖိုရုံထဲမှာက ဖားဖိုကြီးနှစ်လုံးရှိတယ်။ တစ်လုံးက ဆရာတော် ဓာတ်ကြီးထိုးတာ၊ နောက်တစ်လုံးက ဆရာတော် ရိက္ခာလမ်းထိုးတာဗျ။

ဖားဖိုကြီးနှစ်လုံးစလုံးက သုံးထပ်ဖိုတွေဗျ။ သုံးထပ်ဖို ဆိုတာက ပျဉ်းချပ်

ဝိုင်းကြီး လေးချပ်နဲ့ လုပ်ထားတာဗျ။ လေ အောင်းတဲ့ အခန်းသုံးခန်း ရှိတာ ကို ပြောတာလေဗျာ။

"တာတေ ဆေးဖုတ်ဖို့ ထင်းနည်းနေပြီကွ"

လို့ ဆရာတော်က ကျုပ်ကို မိန့်တာနဲ့ ကျုပ်က လှည်း ကောက်ပြီး တောထဲ ဝင်၊ ထင်းခုတ်တော့တာလေဗျာ။

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းဝင်းကြီးရဲ့ ရာဟုထောင့်မှာ မြေကျင်း တစ်ခု တူးထား တယ်ဗျ။ အဲဒီဘက်မှာက ဘာကျောင်းမှ မရှိဘူး။ မြေကွက်လပ်ကြီးလေဗျာ။

အဲဒီမြေကျင်းထဲမှာ ဆရာတော်က နဘဲအိုးတစ်လုံး မြှုပ်ထားတယ်။ နဘဲ အိုးဆိုတာ သောက်ရေအိုးကို ပြောတာဗျ။ အဲဒီထဲမှာ သွပ်ရယ်၊ ဒုတ္တာရယ်၊ ဟင်းရိုင်းရယ် ထည့်ပြီး အပေါ်က မဖောက်ထုံး အုပ်ထားတာ။ အဲဒီအိုးမြှုပ် ထားတဲ့ မြေကျင်းထဲ မှာ ထင်းချောင်းကို မပြတ်ထည့်ပြီး မီးရှို့ထားတာဗျ။

ကျုပ်တို့ရွာသားတွေက တောထဲသွားတိုင်း ထင်းချောင်းတွေ ခုတ်လာပြီး ဆရာတော် ဆေးဖုတ်ဖို့ ပုံပေးထားကြတာ၊ ထင်းပုံကြီးမှ ဟီးထနေတာမျိုး။ အဲဒီကျင်းထဲက အိုးကို မီးမပြတ်အောင် လေး၊ ငါးလဖုတ်တာ။ ဆရာတော် က ဆေးဖုတ်တယ်လို့ သာ ပြောတာပါဗျာ။ အချိန်တန်ရင် အဲဒီနဘဲအိုးကို ဖော်ပြီး အထဲက နီနီရဲရဲ အမှုန့်တွေကို ဖိုခန်းထဲမှာ လုံနဲ့ထည့်ပြီး ထိုးတော့ တာ ဗျ။ ကျုပ် မကြာမကြာ ထိုးပေးရတာပေါ့ဗျာ။

လုံခွဲတဲ့အချိန်ကျရင်တော့ ဆရာတော်က သူကိုယ်တိုင် ခွဲတာဗျ။ ကျုပ် လည်း မကြည့်ရဘူး။

"တာတေ ဒီပညာနဲ့ ငါ့ကိုယ်ကျိုး မသုံးမစွဲပါဘူးကွာ၊ မရှိဆင်းရဲသား အတွက် ငါလုပ်တာပါ"

ဟုတ်တော့ဟုတ်သားဗျ။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ကျောင်းမနေ နိုင်တဲ့သူတွေကို

ဆရာတော်က ထားပေးတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရ ရင် ကောလိပ်တွေဘာတွေ
အထိ ဆရာတော်က ထောက်ပံ့ပြီး ထားပေးတာဗျ။

ကျုပ် ဆရာတော် ရွှေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရွာထဲကလူတွေ တီးတိုးပြောလို့
ကျုပ်ကြားဖူးပါတယ်။ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာတော့ ကျုပ် သေသေချာချာ မသိ
ပါဘူးဗျာ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီပညာကို ဆရာတော်က သင်ပေးတယ်ဆိုတာတော့ မကြားမိ
ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကိုလည်း တစ်ခါမှ လုပ်ပြတာ မျိုး မရှိပါဘူး။

လုံခွဲကာနီးပြီဆိုရင်...

"ထားခဲ့တော့ တာတေ၊ ရပြီ၊ ရပြီ"

လို့ပြောပြီး ကျုပ်ကို ပြန်လွှတ်ပြီးမှ ဆရာတော်တစ်ပါးတည်း ခွဲတာဗျ။
ဘယ်သူမှ ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး။

ကျုပ်ရော ကျုပ်တို့ရွာသားတွေရော လွှတ်စည်းရှိတာဗျ။ ကျုပ်တို့
ဆရာတော်က မမေးစေချင်ရင် ဘယ်သူမှ မမေးကြဘူး ဗျ။ မကြည့်စေချင်
ရင်လည်း ဘယ်သူမှ မကြည့်ကြပါဘူးဗျာ။

ဒီနေ့လည်း ဆရာတော် ခေါ်ခိုင်းလို့ လိုက်သွားပြီး ဖိုဆွဲပေးရတယ်။
တစ်လုံးကို မီးသွေးငါးအုပ်လောက်နဲ့ သုံးလုံထိုးပေး ခဲ့ရတယ်။ မီးကတော့
မီးပြင်းဗျ။ ဆရာတော် ပြောတာတော့ ဒဟတေဇောဆိုပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဒါ
တွေ ဘယ်သိမှာတုံး။ ဆရာတော်က...

"ဟဲ့ တာတေ၊ ပြင်းပြင်းဆွဲ၊ မနားနဲ့"

လို့ပြောရင် မနားတမ်း ခပ်ပြင်းပြင်းဆွဲတာပေါ့ဗျာ။

"ရှူး၊ ရှူး၊ ရှူး၊ ရှူး"

ဆိုတဲ့ ဖားဖိုကြီး မြည်တဲ့အသံကို ပြတ်မသွားအောင် ထိုးတာဗျ။ မီးထဲက

လုံကို ရဲရဲတောက်နေတော့တာပေါ့ဗျာ။

ဆရာတော့်ကျောင်းကနေ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေ တည်ထားတဲ့ ရေနွေးကြမ်းပူပူကလေးနဲ့ ထန်းလျက်ခဲလေးစား ရင်း ချွေးတိတ်အောင် နားလို့ပေါ့ဗျာ။

မိုးလေးက ဖွဲဖွဲကလေး ရွာလိုက်သေးဗျ။ မိုးတွင်းလေ ဗျာ။ ကျုပ်တို့အညာ မိုးတွင်း ဆိုတာက အောက်ပြည်လို အုန်း အုန်းဒိုင်းဒိုင်း ရွာတာမျိုးမဟုတ် ဘူးဗျ။ ခပ်ဖွဲဖွဲပဲ ရွာတာ။ နေရတာတော့ အိုက်စပ်စပ်ကြီးပေါ့ဗျာ။

"တာတေ၊ ရေလေးဘာလေး ချိုးဦးမှာလား၊ ချိုးမှာဆိုလည်း ချိုးဟဲ့၊ ပြီးရင် ထမင်းစားဖို့၊ ဒီမှာ နင့်အဘက ဗိုက်ဆာနေ လို့တဲ့"

"အမေ ဘာဟင်းကောင်းများ ချက်လို့တုံး"

"ဝက်သားပုန်းရည်ကြီးချက်လေ"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ အမေ ဝက်သား ဘယ်ကရလို့တုံး"

"မြောက်ပိုင်းက ထွန်းပွင့် လာပို့တာနဲ့ ယူထားလိုက်တာ"

ဟင်းက ကျုပ်အကြိုက်ကိုဗျ။ ဝက်သားနဲ့ ပုန်းရည်ကြီး ဆိုကတည်းက ကျုပ်က ဗိုက်ဆာသွားတာဗျို့။

"မချိုးတော့ဘူးဗျ အမေရ၊ ဆရာတော့်ကို ဖိုဆွဲပေးခဲ့ တာ၊ မီးနားကပ်လာ တော့ ချက်ချင်းချိုးလို့ မကောင်းဘူး"

"အေး ဒါဆိုလည်း စားပွဲခုံခင်းတော့၊ ထမင်းခူးမယ်"

ကျုပ်ဖြင့် ထမင်းပိုင်းမှာ ဆာဆာနဲ့ ကြိတ်လိုက်တာ နည်း ပါဘူးဗျာ။ အဘ ကလည်း ကျုပ်လိုပဲ ဝက်သားနဲ့ ပုန်းရည်ကြီး လွှတ်ကြိုက်တာဗျ။ အဘ လည်း တော်တော်စားသား။

ထမင်းစားပြီးတော့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး မီးညှိ လေးငါးဖွာ ဖွာလိုက်

တော့ မျက်စိက စဉ်းလာရောဗျာ။

အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်မှာ ချွတ်ထားတဲ့ တန်းလျားရှည်လေး မှာ ဝါးပိုးချမ်းလေး ခေါင်းအုံးပြီး ကျုပ် မှေးလိုက်တယ်။

ကျုပ်ဖြင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်ရုံ ရှိသေးသဗျ။

"တာတေရေ၊ တာတေ"

ကျုပ် လန့်နိုးသွားတယ်။ ခေါင်းထောင်ပြီး ဝိုင်းဝကို ကြည့်လိုက်တော့ ငွေတွင်းကုန်းက ကိုအောင်ဘကျော်ဗျ။ လူက မည်းမည်းတုတ်တုတ်ကြီး။ သူ့ကို ငွေတွင်းကုန်းသားတွေက အောင်ဗလကျော်လို့ ခေါ်ကြတာ။ ဖျင်ကြမ်း အင်္ကျီအဖြူလက်တို ဝတ်လို့၊ ခေါင်းမှာက ထန်းဖလက်ခမောက်တစ်လုံး ဆောင်းတယ်။ လက်မှာတော့ နွားနှင်တံတုတ်ကို ကိုင်ထားတယ်ဗျ။ ကိုအောင်ဘကျော်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ သိပေမဲ့ အခုလို အိမ်တွေဘာတွေ တစ်ခါမှ မလာဖူးပါဘူး။ ကိုအောင်ဘကျော်က ကျုပ်ထက်တော့ ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်လောက် ကြီးတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ဒီလူက လူပျိုဗျ။ အိမ်ထောင်ရက်သား ရှိတာမဟုတ်ဘူး။

ငွေတွင်းကုန်းမှာ ကိုအောင်ဘကျော်က ကာလသား ခေါင်းလေဗျာ။ ကျုပ်တို့ အညာအခေါ်တော့ မြောက်ခေါင်း ခေါ် တာပေါ့ဗျာ။ ငွေတွင်းကုန်းရောက်ရင် မြောက်ခေါင်းအောင်ဘ ကျော်လို့ မေးရင် လူတိုင်း သိသပေါ့ဗျာ။

"ဟာ ကိုအောင်ဘကျော်ကြီး လာဗျို့၊ လာ"

ကျုပ် လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ဝိုင်းထဲကို ခေါင်းကြီးငိုက် ငိုက်နဲ့ ဝင်လာတယ်ဗျ။ ကိုဘကျော် အိမ်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ ကျုပ်က...

"လာဗျ၊ ကိုအောင်ဘကျော်ကြီး၊ ထိုင်"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျုပ်က ရေနွေးကြမ်း ငဲ့ပေးတယ်။ လက်ဖက်အစ်ကလေးလည်း ရှေ့တိုးပေးပြီး နဂါးဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ် မီးညှိပြီး ကိုအောင်ဘကျော်ကို ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

"ကဲ ကိုအောင်ဘကျော် အကြမ်းသောက်ဗျာ၊ လက်ဖက် လည်းစား၊ ဘယ်ကနေ ရောက်လာတာတုံး၊ လက်ထဲမလည်း နွားနှင်တံကြီးနဲ့ဆိုတော့ လှည်းပါလာတယ်ထင်တယ်"

"မင်းဆီကို သက်သက်လာတာကွ တာတေရ၊ လှည်းပါတယ်၊ အရှေ့ပိုင်းက ဘထွေးကြည်သောင်းတို့ ဝိုင်းမှာ ဖြုတ်ထား ခဲ့တယ်၊ မင်းအိမ်တောင် မသိလို့ ဘထွေးကြည်သောင်းကို မေးပြီး လာရတာ"

ပြောရင်းနဲ့ ကိုအောင်ဘကျော်ကြီးက နဂါးဆေးပေါ့ လိပ်ကလေး ဖွာနေတယ်။

"ကိုအောင်ဘကျော် လက်ဖက်လည်း စားဗျာ၊ နို့ ထမင်း ရော စားခဲ့ပြီလား၊ မစားရသေးရင် ဒီမှာစားဗျာ"

"ဟာ စားပြီးပြီ၊ စားပြီးပြီ၊ စားပြီးမှ ထွက်လာတာကွ"

"နို့ ကိုအောင်ဘကျော် ကိစ္စအထူးများ ရှိလို့လားဗျ"

ကျုပ်က မေးလိုက်တော့ ဆေးလိပ်မီးခိုးကို နှာခေါင်းထဲက မှုတ်ထုတ်ရင်း ပြောတယ်။

"ကိစ္စမှ ထူးလိုက်ပါဘိ တာတေရာ"

"ဟင် ဘယ်လိုကိစ္စများတုံးဗျ"

"ငါတို့ငွေတွင်းကုန်းမှာ ကျားတစ်ကောင် ရောက်နေလို့ ကွ"

"ဘာ ကျား ဟုတ်လား၊ ကိုကြီးဘကျော်"

"ဟုတ်ပ တာတေရာ၊ ကျားကွ၊ ကျားမှ အနက်ကြီးဗျာ"

"ဟာ ခင်ဗျားတို့ရွာထဲကို ဝင်ရောလား"

"မဝင်ဘူးကွ၊ ရွာပြင်ကပဲပတ်ပြီး သွားနေတာ၊ ကျား ဟိန်းသံကြီးကတော့ ငါတို့ ငွေတွင်းကုန်းတစ်ရွာလုံးကို လွှမ်းနေတာကွ၊ ပြီးတော့ ည သန်းခေါင်ကျော်မှ ကျားက လာတာ၊ ခုထိ တော့ ရွာထဲကို မဝင်သေးဘူးကွ၊ ရွာခရီးအပြင်ကပဲ သွားနေတာ"

"ဘယ်လိုတုံးဗျာ၊ ထူးဆန်းလှချည်လား၊ ကျုပ်တို့ဘက်တွေမှာ ဘယ်တုံး က ကျားရှိဖူးလို့တုံးဗျ၊ နို့ ကျားအနက်ဆိုတာ ကကော ဘယ့်နှယ်သိတာတုံး"

"ဟာ တာတေကလည်း ငါနဲ့ ကာလသားတွေ ညဘက် သစ်ပင်ကြီးတွေ ပေါ်ကနေတက်ပြီး ကြည့်တာလေကွာ၊ အနက်မှ မှောင်နေအောင်ကို နက်တာကွ၊ အကောင်ကလည်း နည်းနည်းနောနောကြီး မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့စိတ် ထင်တော့ ကိုးတောင်ကျား မကဘူးထင်တယ်၊ ဆယ့်နှစ်တောင်လောက် များ ရှိနေမလားပဲ ကွ"

ကျုပ်က ကိုအောင်ဘကျော် ပြောတာကို နားထောင်ရင်း တွေးနေမိတာဗျ။

"ကိုအောင်ဘကျော်၊ ကျုပ်တော့ ကျားနက်ရှိမှန်းတောင် မသိဘူးဗျ၊ ကျုပ် ကြားဖူးတာ ကျားသစ်နက်ပဲ ကြားဖူးတာ"

"ဟာ ကျားသစ် မဟုတ်ဘူး တာတေ၊ ကျားမှ ကျား အစစ်ကွ၊ ဟိန်းလိုက်တာမှ ဝုန်းခနဲ၊ ဝုန်းခနဲ နေတာကွ၊ ည ရောက်ရင် ငါတို့ရွာသားတွေ တံခါးတွေပိတ်ပြီး အိမ်ထဲမှာ ငြိမ်နေကြတာ။ ရွာလမ်းထဲမှာ လူကို မရှိတော့တာကွ၊ ခွေးတွေဆို တာလည်း အမြီးတွေကုပ်ပြီး ငြိမ်နေကြတာကွ၊ တင်းကုတ်ထဲက နွားတွေဆိုတာ လှုပ်တောင် မလှုပ်ရဲဘူးကွ၊ နှာမှုတ်သံ တဖူးဖူးပဲ ကြားရတယ်"

"ကျုပ် ကြားဖူးတာတော့ ဘင်္ဂလားကျားဆိုတာတွေက ကိုးတောင် ဆယ်

တောင် ရှိဆိုပဲဗျ။ အခု ကိုဘကျော် ပြောသလို ဆိုရင် ဘင်္ဂလားကျားကြီး လားမှ မသိတာ၊ တောထဲတောင်ထဲ သွားရင်း နယ်ကျွံလာတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ဗျာ"

"ဟာ နယ်ကျွံလာရင်လည်း တခြားကို သွားရောပေါ့ကွ၊ အခုဟာက ည တိုင်း သန်းခေါင်ကျော်ရင် ရောက်လာပြီး တဝန်း ဝန်းနဲ့ ဟိန်းပြီး ရွာကို တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ပတ်နေတာကွ"

"နို့ အခုဆိုရင် ဘယ်နှည ရှိပြီတုံး"

"ညခန့်ပါဆိုရင် လေးညတောင် ရှိပြီကွ"

"ဟင် လေးညတောင် ရှိပြီဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ခရီးလွန်လာတဲ့ကျား ဟုတ်ဟန်မတူဘူးဗျ"

ကျုပ်လည်း တွေးနေမိတာပေါ့ဗျာ။

"နေဦး တာတေရ၊ ထူးခြားတာတစ်ခုလည်း မင်းကို ပြောရဦးမယ်"

"ဟင် ဘာတုံး ကိုအောင်ဘကျော်"

"ငါတို့ ငွေတွင်းကုန်းက သီချိုင်းကုန်းဇရပ်ထဲမှာ လူ တစ်ယောက် ရောက် နေတယ်ကွ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနဲ့၊ သျှောင်တစောင်းကြီး ထုံးလို့ကွ၊ လွယ်အိတ်စုတ်ကြီးတစ်လုံးလည်း လွယ်ထားသေးတယ်၊ ရွာက နွားကျောင်းတဲ့ ကောင်လေး တွေပြောလို့ ငါ မယောင်မလည်နဲ့ သွားကြည့် တာ၊ အဲဒီလူ ရွာ သီချိုင်းက ဇရပ်ကို ရောက်လာပြီး နောက်နေ့မှာပဲ ဒီကျား ကိစ္စ ပေါ်လာတာကွ"

"ရွာထဲမှာကော ဘာထူးခြားမှု ရှိတုံးဗျ"

ကိုအောင်ဘကျော်က မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ပြော တယ်။

"ရွာထဲမှာတော့ ဘာမှမထူးခြားဘူးကွ တာတေရ"

"နို့ ကိုအောင်ဘကျော် ကျုပ်ဆီကိုလာတာ ဒီကိစ္စ ပြော ပြချင်လို့လား"

"ဟာ ပြောချင်လို့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းကို ခေါ်ချင်လို့၊ ငွေတွင်းကုန်းက လူငယ်တွေအားလုံးက မင်းကို သွားခေါ်ပေးပါ ဆိုလို့ ငါ လာခဲ့တာကွ"

"အင်း ခက်တော့ခက်သားလား ကိုအောင်ဘကျော်ရဲ့၊ ကျုပ်ကလည်း ဆရာ မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ သရဲလေး၊ တစ္ဆေလေး ကိစ္စလောက်သာ လုပ်ဖူးတာဗျ၊ အခုလို ကျားနက်တွေ ဘာတွေ ကျတော့ ကျုပ်လည်း နားမလည်ဘူး ကိုအောင်ဘကျော်ရဲ့"

"တာတေရာ၊ မင်းက ဆရာ မဟုတ်ပေမဲ့ ဆရာတွေနဲ့ သွားဖူး လာဖူးတဲ့ သူလေကွာ၊ မင်း လာပြီးအကဲလေးဘာလေး ခတ်ကြည့်ပါကွာ၊ ငါတို့ ကတော့ ကြောက်တာပဲ သိတာကွ၊ ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး"

ကျုပ် တွေပြီးစဉ်းစားတယ်။ ဒါ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ။ ကျားနက်ကြီး။ ညသန်းခေါင်ကျော်ရင် ပုံမှန်ရောက်လာပြီး ရွာကို ပတ်ပြီး တဝန်းဝန်းနဲ့ ဟိန်းနေတာ။ ကျားက ဆယ့်နှစ်တောင် လောက်တောင် ရှိမယ်ဆိုပဲ။

တွေးသာ တွေးရတာပါဗျာ။ ဒါမျိုး ကျုပ် တစ်ခါမှ ကြုံ ဖူးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ရွာပြင်သုသာန်ထဲက သျှောင်ထုံးနဲ့လူ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနဲ့ ဒီလူရောက်မှ ဒီကျား ရောက်လာ တာဆိုတော့ ဒီလူကရော ဘာတုံး။

ကျားနက်ကြီးနဲ့ ဒီလူနဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်နေတုံး။

ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး အဖြေကတော့ မပေါ်ဘူးဗျ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကျုပ် ငွေတွင်းကုန်းကို လိုက်သွားမယ်လို့ ဆုံး ဖြတ်လိုက်တယ်။

အမေနဲ့ အဘကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အဝတ်အပို တစ်စုံယူတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဆေးလွယ်အိတ်၊ သစ်စုန်း ဆေးတော်၊ မျက်ကွင်းဆေး ဘာမှမကျန်အောင် ကျုပ် ယူလာခဲ့ တယ်။

ထနောင်းကုန်းကနေ နာရီပြန် နှစ်ချက်တီးလောက် ထွက်ခဲ့တယ်။ ကိုအောင်ဘကျော်က ကျုပ်တို့နယ်တကြောမှာ လှည်းမောင်း ချန်ပီယံဗျ။ လှည်းမောင်းပြိုင်ပွဲမှာ မကြာ မကြာ ဆုရတဲ့လူ။ ခုမှပဲ ကိုအောင်ဘကျော် မောင်းတဲ့လှည်းကို ကျုပ်က စီးဖူးတာဗျ။ လှည်းမောင်းတဲ့ နေရာမှာတော့ လွှတ်တော်တဲ့လူပါ ဗျာ။ နွားငေါက်သံတောင် သိပ်မကြားရဘူး။ ပြေးလိုက်တဲ့ နွား တွေဗျာ။ သူ့နွားကြီးတွေကလည်း တကယ့်နွားကောင်းတွေဗျာ။ နွားဖီးကြီးတွေဗျာ။ အဖြူတစ်ကောင်၊ အနီတစ်ကောင်ဗျ။

ညနေ ငါးနာရီလောက်ကျတော့ ငွေတွင်းကုန်းသီချိုင်း ကို ရောက်ပြီဗျ။

"တာတေ၊ ငါ ဇရပ်နားက ဖြတ်မောင်းရမှာ၊ ဇရပ်ပေါ် က ဟိုလူကို မင်း မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်ကွ"

ကိုအောင်ဘကျော်က လှည်းကို သီချိုင်းဇရပ်နဲ့ မနီး မဝေးက ဖြတ်မောင်းတယ်။ ကျုပ်က ဟိုကြည့်သလို၊ ဒီကြည့် သလိုနဲ့ သီချိုင်းကုန်းထဲက ဇရပ်ပေါ်ကို ကြည့်တယ်။ ဟော တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ။ သျှောင်တစောင်းနဲ့၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီး ဗျ။ တစ်ခုခုကို တွေးနေတာဗျ။ ကျုပ် ကြည့်နေတာတောင် ဒီလူ မသိဘူး။

ကျုပ်တို့ သီချိုင်းဇရပ်ကို ကျော်လာတော့မှ ကိုအောင် ဘကျော်က ကျုပ်ကို မေးတယ်။

"ဘယ်လိုလဲ တာတေ၊ ဒီလူပုံစံက မရိုးဘူး ထင်တယ် နော်"

"ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကိုအောင်ဘကျော်ရဲ့ ကျုပ်အတွေ့ အကြုံအရ ပြောရရင်တော့ ဒီလူဟာ ကဝေလား၊ အောက်လမ်း လားပဲဗျ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကျားနက်ကြီးနဲ့ ဒီလူနဲ့ဟာ တစ်နည်း နည်းတော့ ပတ်သက်မှုရှိမှာ အမှန်ပဲဗျ"

"ဒီလူ ရောက်လာပြီးမှ ဒီကျားနက်ကြီး ပေါ်လာတာကွ၊ ညတိုင်း ရွာကို

ပတ်ပြီး ဟိန်းနေတာ၊ ညရောက်ရင် မင်း တွေ့ရ မှာပါကွာ"

"ခင်ဗျားကျား ဒီည လာပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာ ပဲဗျာ"

"ဟာ လာမှာပေါ့ တာတေရဲ့၊ ညတိုင်း လာနေတာ၊ လေးညဆက်တိုက် ရှိနေပြီပဲကွ"

မိုးမချုပ်ခင် ကျုပ်တို့ရွာထဲ ရောက်ခဲ့တယ်၊ ရွာထဲက ကာလသားတွေက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကျုပ်ကို ကြိုဆိုကြပါရော လားဗျာ။

"ဟာ တာတေ ပါလာပြီဟေ့"

တစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်တာနဲ့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာတာဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ကိုအောင်ဘကျော် လည်း ကာလသား ဆယ့် လေးငါးယောက်နဲ့ အတူသွားရတော့ တာပေါ့ဗျာ။ ကိုအောင်ဘကျော်တို့ ဝိုင်းကြီးက ကျယ်သားဗျ။ မကျည်းပင်၊ တမာပင်တွေနဲ့ အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လေးဗျ။

ကျုပ်တို့အားလုံး ကျွန်းလှေကားကြီးကနေ အိမ်ကြီးပေါ် ကို တက်ခဲ့တယ်။

"ဟာ လာဟေ့၊ မောင်တာတေ၊ ငါတို့လည်း မင်းကို တွေ့ချင်လို့ စောင့်နေတာကွ"

ငွေတွင်းကုန်းက လူကြီးတွေ လေးငါးယောက် ကျုပ်ကို ထိုင်ပြီး စောင့်နေကြတာဗျ။ ဒီထဲမှာ ကိုအောင်ဘကျော်ရဲ့ အဘ လည်း ပါမယ်ဗျ။ ကျုပ်က သူ့အဘကို မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။

"လာ တာတေ၊ ထိုင်ကွ၊ ဟောဒါ ငဲ့အဘ ဦးစိန်ဖြူ၊ ဟောဒါ ငဲ့အမေ ဒေါ်လုံးကြည်"

ကျုပ်က ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်ရတယ်။

"ဟောဒီဘက် ဘိုးမောင်ဖြူ၊ ဒါက ဘိုးထွန်းညို၊ ဒါက ဘိုးအောင်ရင်၊ ဒါက

ဘိုးစိန်ခိုကွ"

ကျုပ်က အားလုံးကို ပြီးပြီးနှုတ်ဆက်ရတာပေါ့ဗျာ။

"တာတေ ရော၊ မင်းက နဂါးပဲ သောက်တာ"

ဆိုပြီး ကိုအောင်ဘကျော်က ကျုပ်ကို နဂါးဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်နဲ့ ဓနု ဖြူ ဒေါ်ရီ မီးခတ် ကမ်းပေးတယ်။ ကျုပ်လည်း မီးခတ် ခတ်လိုက်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာလိုက်တယ်။ နဂါးဆေးပေါ့လိပ် ကလေး ဖွားလိုက်ရမှ အမော ပြေသွားတာဗျို့။

"အကျိုးအကြောင်းတွေတော့ မောင်တာတေ သိပြီး ရောပေါ့၊ ဘယ်လို အကြောင်းဆိုတာ မောင်တာတေ တွေးလို့ များ ရလားကွဲ့"

ကိုအောင်ဘကျော်ရဲ့အဘ ဦးစိန်ဖြူက ကျုပ်ကို မေး တယ်။

"ကျုပ်လည်း ဒီကိစ္စကို တစ်လမ်းလုံး တွေးလာတာပဲ ဘိုးရဲ့ ကျုပ် ဆရာကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ခဲ့တုန်းကတော့ တစ်ခါ မြင်ခဲ့ဖူးတယ်ဗျ"

"ဟေ ဘာများတုံး မောင်တာတေရဲ့"

"နာနာရုပ်အတတ်ဆိုတာ ရှိတယ် ဘိုးရဲ့ ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွဲ အတတ်ပေါ့ ဗျာ၊ လူကနေ ကျားအသွင်ပြောင်းတာဗျ"

"ဟာ ဒါမျိုးရှိသလား မောင်တာတေရဲ့"

"ရှိတယ် ဘိုး၊ ကျုပ်ရှေ့မှာတင် မြင်ခဲ့ရတာတွေပါ"

"သမန်းကျားဆိုတာမျိုးထင်တယ်"

ကာလသားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောတာဗျ။

"အေး ဟုတ်နိုင်တယ်ကွ၊ မင်းပြောတာ"

ကျုပ်က ချက်ချင်းပြန်ပြောလိုက်တယ်။

"ဒါဆိုရင် သီချိုင်းဇရပ်ပေါ်က လူများ ရုပ်ပြောင်း ရုပ် လွဲလုပ်ပြီး ရွာကို ခြောက်လှန့်နေတာများလား ဘိုးရယ်"

နောက်ကာလသားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောတာဗျ။ ငွေတွင်းကုန်းသား တွေ မဆိုးဘူးဗျာ။ တွေးတတ် ခေါ်တတ်သားပဲ။ ကျုပ်လည်း လာတဲ့လမ်း မှာ ဒါတွေ တွေးလာခဲ့တာလေဗျာ။

"ဖြစ်နိုင်တာတွေတော့ ရှိတာပေါ့ ဘိုးရာ၊ ဒါပေမဲ့ အတွေးနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့ တော့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ သေချာအောင် ဒီည သွားကြည့်ရလိမ့်မယ်"

"ဗျာ သွားကြည့်မယ် ဟုတ်လား"

ကာလသားတွေ လန့်ပြီး အော်ကြတယ်ဗျ။

"ဟုတ်တယ်၊ သွားကြည့်ရမှာ၊ ကိုအောင်ဘကျော် ကျုပ် နဲ့ တစ်ယောက် လောက် အဖော်လိုက်ခဲ့မလား"

"ဟာ တာတေကလည်း ငါလိုက်မှာပေါ့ကွ"

ကာလသားတွေကတော့ ငြိမ်နေတာဗျ။ ဘာမှကို မပြောကြဘူး။

ကျုပ်တို့ ထမင်းစားပြီးတော့ ည ၇ နာရီထိုးပြီ။ ၉ နာရီ ထိုးတာနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကိုအောင်ဘကျော် ရွာပြင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ လကွယ်ရက် နီးနေပြီဆို တော့ လရောင်တော့ မရှိဘူးဗျ။ ကြယ်ရောင်ပဲရှိတယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် သစ်ပင်တွေ ခြုံပုတ်တွေနောက်မှာ ပုန်းရင်း သီချိုင်းကုန်းကို တဖြည်းဖြည်း ကပ်လာ ခဲ့တယ်။

ကျုပ်က သီချိုင်းအနေအထားကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက် တယ်။ သီချိုင်း ဇရပ်ထဲက လူကတော့ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး မီးတရဲရဲနဲ့ဗျ။ ကျုပ်တို့ဘက် ကို ကျောခိုင်းထားတယ်။ ကျုပ်က ကိုအောင်ဘကျော်ကို လက်ကုတ်ပြီး မြရာပင်တွေ အရှည်ကြီး ပေါက်နေတဲ့ဘက်က အုတ်ဂူကြီးတစ်လုံးကို

လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြလိုက်တယ်။

ကိုအောင်ဘကျော်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ အုတ်ဂူကြီးပေါ်ကို တက်ထိုင်လိုက်တယ်။
မြရာပင်တွေကြားမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပျောက်သွားတယ်။

သီချင်းဇရပ်ဘက်ကနေ လှမ်းကြည့်ရင် ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူကမှ မမြင်
နိုင်ဘူး။

သန်းခေါင်ကြက်တွန်သံ ရွာဘက်က ကြားလိုက်ရတယ်။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း"

ဟာ ကျားဟိန်းသံကြီးများ။ တကယ်ကို ကြောက်စရာကြီးပါလား။ ဒါ
ကြောင့်လည်း ငွေတွင်းကုန်းသားတွေ ကြောက်ကြ တာပေါ့လေ။

ရှင်းသွားပြီပေါ့များ။ ကျုပ် ထင်ထားသလို မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလေ။ ဇရပ်
ပေါ်ကလူ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲလုပ်ပြီး ကျားအသွင် ဖန်တီးတာတော့ လုံးဝ
မဟုတ်ဘူး။ ဟိုလူက ဇရပ်ပေါ်မှာပဲ ဆေးလိပ်ထိုင်ဖွာနေတာမျိုး။

"ကိုအောင်ဘကျော်၊ ကျားက ဘယ်ဘက်က စဟိန်းတာတုံးများ"

"အဲဒါ ရွာအရှေ့ဘက် ရွာဦးနတ်စင်က ဟိန်းတာကွ၊ ညတိုင်း အဲဒီဘက်က
ပဲ စဟိန်းတာ"

"ဪ အဲဒါ နတ်စင်လား"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး တာတေရ"

ဟော ဟိုလူ ထလာပြီမျိုး။ ကိုအောင်ဘကျော် မေးတာကိုတောင် ကျုပ် ပြန်
မဖြေရသေးဘူး။

ကိုအောင်ဘကျော်လည်း ကျုပ်ကို ဆက်မမေးတော့ဘဲ ဇရပ်ပေါ်ကလူကို
မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေတော့တာပေါ့များ။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း"

ဟော ကျားဟိန်းသံကြီးက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နီးလာပြီဗျ။

"တာ၊ တာ၊ တာတေ ဖြစ်၊ ဖြစ်ပါ့မလားကွ"

ကိုအောင်ဘကျော်က အသံတုန်တုန်ကြီးနဲ့ ကျုပ်ကို မေးတယ်။

"ဟာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုအောင်ဘကျော်ရဲ့ ကျုပ် လွယ်အိတ်ထဲမှာလည်း ဆေးဝါးအစုံ ပါပါတယ်ဗျ၊ မကြောက်ပါနဲ့"

ပြောသာ ပြောတာဗျ။ ကျုပ်လည်း ကြက်သီးတွေ ထနေ တာပဲ။

ဟာ ကျားနက်ကြီးဗျို့။ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမှ မဟုတ်တာဗျာ။ ကိုအောင်ဘကျော် ပြောတာ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ဆယ့် နှစ်တောင်လောက်ကို ရှိမှာဗျ။ ကြယ်ရောင်အောက်မှာ မြင်ရတာဗျို့။ ခါးကြီး နဲ့နဲ့ နဲ့နဲ့နဲ့ လျှောက်လာတာဗျ။ မျက်လုံးနှစ်လုံးဆိုတာ မှောင်ထဲမှာကို နီရဲပြီး တောက်နေတာဗျို့။

ဟော ကျားက ဟိုလူဆီကို တန်းသွားတာဗျ။ အောင် မယ် ဒီလူက ဆယ့်နှစ်တောင် ကျားကြီးကို လက်နဲ့ သပ်နေတာ ဗျို့။

"ငါ့သား၊ ကိစ္စတွေ ပြီးတော့မှာပါကွာ၊ မနက်ဖြန်ည လကွယ်ညပဲကွ၊ မနက်ဖြန်ညရောက်ရင်သာ ဟိုကောင်မကို ချီပြီး ဂူကြီးကို အရောက်သွားပေတော့၊ ဆရာလည်း မင်းနောက်က ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ခဲ့မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ကျား၊ ငါက လူဆိုတော့ တောထဲ တောင်ထဲ သွားတဲ့အခါ မင်းကို မှီအောင်တော့ လိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ"

ဟာ ကျားနက်ကြီးက ဒီလူ့ခြေထောက်ကို ခေါင်းနဲ့ ခွေနေတယ်ဗျို့။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလူ ဒီကျားကို ဒီလောက်ပိုင်နေ တာပါလိမ့်။ ပြီးတော့ ကျားက ညသန်းခေါင်မှ ပေါ်လာတာလေဗျာ။ တစ်နေ့လုံး ဒီကျား ဘယ်မှာ သွားနေတာတုံး။ ရွာကလူတွေ အလုပ်သွားလုပ်နေကြတာ။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ဒီကျား နက်ကြီးကို မြင်ရမှာပေါ့ဗျာ။

ဟော ဟိုလူ ကျားကြီးကို ဘာပြောလိုက်တယ် မသိဘူး ဗျ။ ကျားနက်ကြီးက ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြီး ရွာဘက်ကို ပြန်သွားပြီး ဟိန်းပြန်ရောဖို့။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း"

ကိုအောင်ဘကျော်နဲ့ ကျုပ်လည်း တုတ်တုတ်မှကို မလှုပ်ရဲကြဘူးပေါ့ဗျာ။ အခုနေ ရွာပြန်သွားရင်လည်း ကျားနက်ကြီးနဲ့ ပက်ပင်းတိုးမှာ သေချာတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လည်း ဂူကြီးပေါ်မှာ လှဲအိပ်ရင်း ကျားဟိန်းသံကြီးကို နားစွင့်နေ ရတာပေါ့ဗျာ။

မနက် အရုဏ်တက်လောက်ကျတော့ ကျားဟိန်းသံကြီး ပျောက်သွားတယ်ဗျ။ ဇရပ်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဟိုလူလည်း အိပ်နေသဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ကိုအောင်ဘကျော်လည်း လာတုန်းကအတိုင်း ခြုံတွေကြားကနေ ပြန်ထွက်ပြီး ရွာကို ပြန်ခဲ့ရတာ ပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ ‘မနက်ဖြန်ညရောက်ရင်သာ ဟိုကောင်မကို ချီပြီး ဂူကြီးထဲကို ရောက်အောင် သွားပေတော့’ ဆိုတဲ့ ဇရပ်ပေါ်ကလူ ကျားနက်ကြီးကို ပြောလိုက်တဲ့ စကားသံကြီးကိုသာ ကြားနေတော့တာ။ ကိုအောင်ဘကျော်တို့ အိမ်ရောက်တော့လည်း ဒါကိုပဲ တွေးနေမိတာဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကောင်မကို ကျားက ချီမယ်ဆိုတာ ကျုပ် လုံးဝမသိဘူးဖို့။

ကျုပ်တို့ ကိုအောင်ဘကျော်တို့ အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ မိုးလင်းစပြုပြီဗျ။ ကိုအောင်ဘကျော်ရဲ့ အဖေနဲ့ အမေဖြစ်တဲ့ ဘိုးစိန်ဖြူနဲ့ အရီးလုံးကြည်တို့နှစ်ယောက်က ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ကို စိတ်ပူပြီး မျှော်နေကြတာဗျ။

စိတ်ပူမယ်ဆိုလည်း ပူစရာပေါ့ဗျာ။ တစ်ညလုံး ကျားနက်ကြီးက ရွာကို ပတ်ပြီး အသံနက်ကြီးနဲ့ ဟိန်းနေတာမို့လား။

"ဟဲ့ ဟိုမှာ အောင်ဘကျော်နဲ့ တာတေ ပြန်လာကြပြီ"

ဘိုးစိန်ဖြူက စပြီးဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်တာဗျ။

"အောင်မယ်လေး တော်ပါသေးရဲ့ဟယ်၊ ငါတို့မှာ တစ်ညလုံးကို အိပ်မ ပျော်တာ၊ ကျားဟိန်းသံကြီး ကြားတိုင်း နင်တို့နှစ်ယောက်ကို စိုးရိမ်နေတာ"

"ကျုပ် ထင်သလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ဘိုးရေ"

"ဟင် ဘယ်လိုများတုံး မောင်တာတေရဲ့"

"ဪ ဒီလိုလေ ဘိုးရာ၊ ကျုပ်က ဇရပ်ပေါ်ကလူဟာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ ပညာနဲ့ ကျားနက်ကြီးပုံစံပြောင်းပြီး ရွာကို ခြိမ်းခြောက်နေတယ်လို့ ထင် တာ၊ ညက တွေ့ရတော့မှပဲ ဒီလူ ကျားပုံပြောင်းတာ မဟုတ်မှန်း သိတာဗျ။ ကျားနက်ကြီးက သတ်သတ်လာတာဗျ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကျားနက်က ဇရပ်ပေါ် ကလူရဲ့ ကျားတော့ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ဆ ယ့်နှစ်တောင်တော့ အသာလေးရှိတယ် ဘိုးရ"

"ဟေ ကိုးတောင်ကျားတောင် ကြီးလှပြီထင်နေတာ၊ ဆယ့်နှစ်တောင် ကျားဆိုတော့ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမှ မဟုတ်တာ"

ကိုအောင်ဘကျော်ရဲ့ အဖေက ပြောတာဗျ။

"ဒါထက် ဘိုးရဲ့ ညက ရွာထဲမှာရော ဘာများထူးတုံးဗျ"

"ဟေ ထူးလိုက်တာမှ မောင်တာတေရယ်၊ အရီးတို့ ဝိုင်းတောင်ဘက် နှစ် ဝိုင်းကျော်က အောင်ဖြူဆိုတဲ့ ကလေးမလေး ညတစ်ချက်တီးလောက်ကြီး မှာ ထအော်လို့ပါလား"

"ဟင် ဘယ်လိုအော်လို့တုံး အမေရဲ့"

ကိုအောင်ဘကျော်က အလန့်တကြား မေးလိုက်တာဗျ။

"လာပါပြီရှင်၊ လာပါပြီ၊ ဆိုပြီးတော့ အိမ်ထဲကနေ အပြင်ကို ပြေးထွက် မယ်ချည်းလုပ်လို့ သူတို့အိမ်သားတွေမှာ ဝိုင်းပြီးဆွဲ ထားလိုက်ရတာဟယ် မ

ပြောပါနဲ့တော့"

"ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုံးဗျ"

ကိုအောင်ဘကျော်က မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး မေးတာ ဗျ။ ကျုပ်လည်း အရီးလုံးကြည်ကို အံ့သြပြီး ကြည့်နေမိတာပေါ့ ဗျာ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တယ်တော့ မသိဘူး အောင်ဘကျော်ရေ၊ ရွာပြင်က ကျားက တစ်ချက်ဟိန်းလိုက်တိုင်း အောင်ဖြူမက လာပါပြီရှင့်၊ လာပါပြီဆိုပြီး ထထ အော်တာဟဲ့၊ ရွာထဲမှာကို ညံနေရောဟေ့၊ တစ်ရွာလုံးက တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ အောင်ဖြူမ အော်တဲ့အသံကြီးက ရွာထဲမှာ လူတိုင်း ကြားရ တော့ တာပေါ့ဟာ။ အောင်ဖြူမအသံကလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲဟဲ့၊ ဘယ်လို ကြီးမှန်းကို မသိပါဘူးဟာ"

ကျုပ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဗျ။

"ကိုအောင်ဘကျော်၊ ကြက်တစ်ကောင် ချက်ခိုင်းဗျာ၊ ပြီးရင် ထမင်းတစ် ခွက်လောက်ချက်၊ ငှက်ပျောဖက်ခင်းပြီး ထမင်းတောင်း ပြင်ရမယ်"

"ဟာ ရမယ်၊ တာတေ၊ ရမယ်၊ ဘယ်အချိန်ကို အပြီး လိုချင်တုံး၊ နောက်ထပ်ရော ဘာလိုသေးလဲ၊ လိုတာရှိ အကုန် ပြောကွာ"

"ဒီရွာမှာ နတ်ဝင်သည် ရှိလားဗျ"

"ဟာ ရှိပါ့ဗျာ၊ ဒေါ်ယုံးကြည်ဆိုတာ အမေဂျမ်းခေါင်းစွဲ ဆိုလား၊ အမေရေ ယဉ်ခေါင်းစွဲဆိုလားပဲကွ၊ အရှေ့ပိုင်းမှာနေတာ၊ ငါနဲ့ လွတ်ခင်တာကွ၊ အမေ နဲ့လည်းခင်တယ်၊ ဒေါ်ယုံးကြည် ကို ငါတို့ ဘာပြောပေးရမှာတုံး"

"ညနေခြောက်နာရီကျော်လောက် အရောက်လာခဲ့ဖို့ ပြောဗျာ၊ ပြီးတော့ မီးလောင်ကုန်းသီချိုင်းကို ကျုပ်တို့လှည်းနဲ့ သွားမယ်၊ မဲဝါကိုပင့်ဖို့ဆိုတာ လည်း ထည့်ပြောဗျာ"

"စိတ်ချ တာတေ၊ စိတ်ချ၊ ကဲ ထမင်းကြမ်းလေး စားသောက်ပြီး တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ကြရအောင်ကွာ"

ကိုအောင်ဘကျော်က ပြောတော့ ဘိုးစိန်ဖြူက ပြော တယ်ဗျ။

"မင်းတို့နှစ်ယောက် စိတ်ချလက်ချသာ အိပ်ကြပါကွာ၊ မောင်တာတေ လိုတာတွေ ဘိုးတို့အားလုံး စီစဉ်ထားမှာပါ၊ ခဏ ကြာရင် ရွာကလူကြီးတွေ ရောက်လာကြမှာကွ၊ အားလုံးက မောင်တာတေ လိုတာပြောဖို့ ဘိုးကို မှာထားပါတယ်"

ကိုအောင်ဘကျော်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ထမင်းကြမ်းစားပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား အိပ်ကြတော့တာပေါ့ဗျာ။ တစ်ညလုံး အိပ်ရေး ပျက်နေတာဆိုတော့ ချက်ချင်းကို အိပ်ပျော်သွားတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အိပ်ရာက နိုးလာတော့ ညနေ သုံးနာရီတောင် ထိုးနေပြီဗျ။ ကျုပ်လည်း အိပ်ရာက ကပျာကယာ ထပြီး ရေမိုးချိုးလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ လူလည်း လန်းသွားရောဗျို့။

"မောင်တာတေ အိပ်နေတုန်း ရွာကလူကြီးတွေ လာကြ တယ်၊ မောင်တာတေ ဘာပြောတုံးဆိုတာ သိချင်လို့ပေါ့ကွာ၊ ကျုပ်ကလည်း မောင်တာတေ ပြောပြတာတွေ အကုန်ပြောပြ လိုက်တယ်၊ လိုတာတွေလည်း ပြောပြလိုက်တယ်၊ ညနေ ငါးနာရီ ထိုးတာနဲ့ ဆန်တစ်ခွက်နဲ့ ကြက်တစ်ကောင် ချက်ထားတဲ့ ထမင်း တောင်း ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ယုံးကြည်ကိုတော့ မင်းအရီးသွားခေါ်ထားပြီးပြီ"

"ဟာ ဒါဆိုရင် ရပါပြီ ဘိုးရဲ့၊ ဒီကျားနက်ကြီးနဲ့ ဇရပ်ပေါ် ကလူဟာ ဘာဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်က အတိအကျ မပြောနိုင်သေးဘူးဗျ၊ ဒီည မဖဲဝါကို ပင့်ပြီးရင်တော့ ဘာဆိုတာ ကျုပ် ပြောပြလို့ ရပါပြီ ဘိုးရာ"

"ဟဲ့ တာတေနဲ့ အောင်ဘကျော်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်လည်း ထင်းကြမ်းစား ပြီးကတည်းက အိပ်လိုက်ကြတာ၊ ထမင်းလည်း ထမစားကြဘူး၊ အရီးချက် ထားတဲ့ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ က ဒီအတိုင်းပါကောလား"

"အရီးရေ ညစာကျမှပဲ ပေါင်းစားတော့မယ်ဗျာ"

ကျုပ်က အရီးကို ပြောတော့ အရီးက ဘာမှမပြောဘဲ ရယ်နေတယ်ဗျ။ ကို အောင်ဘကျော်က ခေါင်းကြီးယမ်းပြီး ပြော လိုက်တယ်ဗျ။

"အမေရယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် ညက ကြောက်လိုက်တာဗျာ၊ ဇရပ်ပေါ်က သျှောင်ထုံးနဲ့ လူကြီးက ကျားနက်ကြီးကို ခေါင်းကြီး ပွတ်ပေးနေတာတွေ တော့ ကျုပ်မှာ အသည်းတွေ အူတွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားသလိုပါပဲဗျာ"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဒီကျားနက်ကြီးက ဒီလူရဲ့ ကျားပေါ့ဟဲ့၊ ဘာ အကြံနဲ့များ ငါတို့ရွာကို ကျားနဲ့ တိုက်ရတာတုံး"

"ဒါတော့ မသိသေးဘူးလေ၊ အမေရာ၊ ဒီည တာတေ အလုပ်လုပ်မှာလေ၊ အဲဒါပြီးရင် သိရမယ်လို့ တာတေ ပြောထားတာပဲ အမေရ"

"အေး အေး ဒါဆိုရင် ဒီည သိရတော့မှာပေါ့ဟယ်၊ ဒီလူနဲ့ ဒီကျားက တို့ရွာ က အောင်ဖြူမကို ဘာများလုပ်မလို့တုံး ဟယ်"

"ဒါလည်း မပူပါနဲ့ဗျာ၊ တာတေ စီစဉ်မှာပါဗျ"

"အေး အေး ဟုတ်တာပေါ့၊ နင့်တာတေက အကောင်သာ သေးတာဟဲ့၊ သတ္တိတော့ တော်တော်ရှိတဲ့အကောင်ပဲ"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား"

ကျုပ်ရော၊ ဘိုးစိန်ဖြူရော၊ ကိုအောင်ဘကျော်ရော ရယ်ကြတော့တာပေါ့ ဗျာ။ ကျုပ်တို့ အညာသူ၊ အညာသားတွေက ရိုးရိုးကြီးတွေဗျ။ ဘာပြောပြော ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီးတွေပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်နဲ့ ကိုအောင်ဘကျော် မနက်စာနဲ့ ညစာ ပေါင်းစားပြီးလို့ ဆေးလိပ်
ထိုင်သောက်နေတုန်း ဝိုင်းထဲကို လှည်းတစ်စီး မောင်းဝယ်လာတယ်ဗျ။

"ဒါ ဘယ်သူတုံးဗျ ကိုအောင်ဘကျော်"

"ဟာ အဲဒါ နတ်ဝင်သည်ကြီး ဒေါ်ယုံကြည်လေကွာ"

"လှည်းက ထမင်းတောင်းယူရင်း ယုံကြည်ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့တာဟေ့"

အရီးလုံးကြည်က ပြောတယ်ဗျ။ လှည်းပေါ်မှာလည်း ကျောက်ခဲတို့အရွယ်
လောက် ကောင်လေးနှစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်။

"ဟေ့ကောင် စံပ၊ မင်းလည်း အိမ်ပေါ်တက်ဦးလေ ကွာ"

"ဟာ ကျုပ် မတက်တော့ဘူး ဘိုးစိန်ဖြူရေ၊ အရီးဘုမတို့ ဝိုင်းထဲမှာ
ပြောင်းရိုးသွားတိုက်ရဦးမှာမို့ဗျ"

"ဪ အေး အေး"

ကောင်လေးတစ်ယောက်က ထမင်းတောင်းထမ်းပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာ
တယ်။

ကျုပ်က နတ်ဝင်သည် ဒေါ်ယုံကြည်ကို ကျုပ်လုပ်မယ့် ပုံစံကို ပြောပြ
တယ်။ ဒေါ်ယုံကြည်က အသားဖြူဖြူ ထောင် ထောင်မောင်းမောင်းကြီးဗျ။

"ကျုပ်က မောင်တာတေကို မမြင်ဖူးသေးပေမဲ့ ကြားဖူးပြီးသားပါတော်၊ မ
ထွန်းတို့၊ မတုတ်တို့ ကျုပ်နဲ့တွေ့တဲ့အခါတိုင်း မောင်တာတွေအကြောင်းကို
ပြောနေကျပါ။ မောင်တာတေကို မဖဲဝါ တစ်ခါပင့်ပေးပြီးတိုင်း
ကျန်းမာရေး ပိုကောင်းတဲ့အကြောင်း၊ စီးပွားပိုဖြစ်တဲ့အကြောင်းတွေ
တောင် ပြောကြတာ တော့"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေတော့ ကျုပ်တောင် မသိပါ ဘူးဗျာ"

"ဒါကြောင့် ဒီကောင်မနှစ်ယောက်က မောင်တာတေ လာခေါ်ရင်

ဘယ်တော့မှ မငြင်းကြတာပေါ့"

ကျုပ်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

ညရစ်နာရီမှာ ကိုအောင်ဘကျော်က လှည်းကောက်ပြီး ကျုပ်ရယ်၊ ဒေါ်ယုံ၊ ကြည်ရယ်၊ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ရယ် မီးလောင်ကုန်းသီချင်းဘက်ကို ထွက်ခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ။

ငွေတွင်းကုန်းသီချင်းမှာ လုပ်လို့မဖြစ်ဘူးလေဗျာ။ ဇရပ်ပေါ်မှာ ကျားနက် ဆရာကြီး ရှိနေတယ်မို့လား။

မီးလောင်ကုန်းသီချင်းကို ရောက်တာနဲ့ ခါတိုင်းလိုပဲ ဂူကြီးတစ်လုံးပေါ်မှာ မဲဝါအတွက် ထမင်းပွဲပြင်လိုက်တယ်။ အသင့်ယူလာတဲ့ ရေဖလားကြီးထဲကို ရေဖြည့်လိုက်တယ်။ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်လည်း ထွန်းလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

နတ်ကတော် ဒေါ်ယုံကြည်ကတော့ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်ပြီးသားလေဗျာ။ ဂူရှေ့က မြက်ခင်းလေးမှာ ဆံပင်ကို ဖားလျားချပြီး ကြုံကြုံကလေး ထိုင်လို့ဗျ။ လက်အုပ်ကလေးကလည်း ချီပြီးသားလေ။

အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ တောင်တံငါကွန်၊ မြောက်ရူဝံအတွင်း သီချင်းရှင်မ မဲဝါ ရှိလေရာ အရပ်ကနေ အမြန်ကြွလာခဲ့ပါ။ ကျုပ် တာတေက မဲဝါအတွက် စားပွဲ သောက်ပွဲနဲ့ ကြိုပါတယ်ဗျာ၊ အမြန်ဆုံး ကြွခဲ့ပါမဲဝါခင်ဗျာ"

ကျုပ်က ခဏစောင့်ကြည့်တယ်။ ကိုအောင်ဘကျော်နဲ့ ငွေတွင်းကုန်းသားကောင်လေးနှစ်ယောက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းက သမုန်းပင်အောက်မှာ ရပ်နေကြတယ်ဗျ။ ကျုပ် လုပ်နေတာတွေကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြတာပေါ့ဗျာ။

"ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ အိ၊ အိ၊ အိ"

ဟာ မဲဝါ ဒီတစ်ခါ တော်တော်မြန်တာပဲဗျ။ ဒီအနီးအနားမှာကို ရှိနေပုံပဲ ဗျို့။

"ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ အိ၊ အိ၊ အိ"

ဟာ ခွေးအူသံကြီးက တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီဗျို့။ နွားပေါက်တစ်ကောင် လောက်ရှိတဲ့ ခွေးနက်ကြီးဆိုတာတော့ အရင် စာအုပ်တွေမှာ ကျုပ်ရေးပြခဲ့ ဖူးပါတယ်။ ဟာ ဟိုမှာဗျို့၊ ဟိုမှာ မဲဝါကြီး ရွေ့လာပြီဗျို့။ ဂူတွေအပေါ်က ရွေ့လာတာဗျ။ အရပ်ကြီးက ဆယ်ပေလောက်ကို ရှိတာဗျ။ မျက်လုံးကြီးနှစ် လုံးကလည်း လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လောက် ရှိတာဗျ။ မှောင်ထဲမှာကို ရဲ တောက်နေတာဗျ။ ဖြူဖြူကြီးဗျ။ ဆံပင်က ဖားလျားကြီး ချလို့ ပေါ့ဗျ။

ဟော သီချိုင်းအလယ်လောက်ရောက်တော့ မဲဝါ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားတယ် ဗျ။ ပြီးတော့မှ ဒေါ်ယုံးကြည်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟာ ဝင်သွားပြီဗျ။ ဒေါ်ယုံးကြည်ကိုယ်ထဲကို ထိုးဝင်သွားတာဗျ။

ဟော ဟော ဒေါ်ယုံးကြည်ကြီး လက်ကြီးတွေ အပေါ် မြှောက်တက်လာ တယ်။ ကွေးကွေးကောက်ကောက်ကြီးတွေပေါ့ ဗျ။ ဟာ ဟာ လက်နှစ်ဖက် နဲ့ ခေါင်းက ဆံပင်ကို သပ်တင်လိုက် တယ်ဗျ။

ဟာ ခုန်ပြီဗျို့။ မဲဝါ ခုန်လိုက်ပြီ။ ဂူကြီးပေါ်ကို လွှားခနဲ ရောက်သွားတာ ဗျ။ ဟော ဒူးကြီးနှစ်ဖက်ထောင်ပြီး ထမင်းပွဲကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ ဟော စားပြီ ဗျို့။ စားပြီ။ မဲဝါ အားရပါးရကို စားတာဗျို့။ ကြက်ရိုးတွေ ဝါးလိုက်တာများ ဂျိုးဂျိုးရွတ်ရွတ်ကို နေတာပဲဗျ။

ကျုပ် နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုအောင်ဘကျော်ရော ကောင် လေးနှစ်ယောက်ပါ မဲဝါဝင်နေတဲ့ ဒေါ်ယုံးကြည်ကြီးကို ကြည့်နေလိုက်ကြ

တာ မျက်တောင်တောင် မခတ် ကြဘူးဗျ။ ကျုပ်လည်း မဖဲဝါကို မျက်တောင်မခတ်ကို ကြည့်နေရ တာပေါ့ဗျာ။

ဟော ကျုပ်ကို ကြည့်ပြီဗျ။ ကြည့်နေပြီ။ ဒီအကြည့်ကို ကျုပ် သိပြီးသား ပေါ့ဗျာ။

"ဟဲ့ တာတေ၊ ဘာအကြောင်းရှိလို့တုံး"

လို့ မေးတဲ့ မဖဲဝါကြီးရဲ့ အကြည့်လေဗျာ။

"ဒီလိုပါ မဖဲဝါ၊ ငွေတွင်းကုန်းမှာ ငါးည ရှိသွားပြီ၊ ဆယ့်နှစ်တောင် လောက်ရှိတဲ့ ကျားနက်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ညသန်း ခေါင်ရောက်တာနဲ့ ဘယ်ကပေါ်လာမှန်း မသိဘဲ ပေါ်လာတော့တာပဲဗျ။ ရွာကိုပတ်ပြီး တစ်ည လုံး ဟိန်းတော့တာပါပဲဗျာ။ ငွေတွင်းကုန်းသီချိုင်းဇရပ်ပေါ်မှာလည်း သျှောင်ထုံးနဲ့လူကြီး တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်။ မနေ့ကညကတော့ ကျုပ် သွား ချောင်းကြည့်တာ ဒီလူက ကျားနက်ကြီးရဲ့ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပြီး တော့ စကားပြောနေတာဗျ။ ငွေတွင်းကုန်းရွာထဲမှာလည်း မအောင်ဖြူဆို တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လာပါပြီရှင်၊ လာပါပြီလို့ ညက အော်နေ တယ် မဖဲဝါ"

"နင် နားထောင် တာတေ၊ အဲဒါ ကျားနက်ရှင် ငရွှေသင်ပဲဟဲ့၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦးတည်းက ရှိခဲ့တာ အခုအထိပဲ။ ကျား မှော်အောင်ထား တဲ့အကောင်ပဲ။ ရွာဦးနတ်စင်ကနေ ကျားနက် ရုပ်ကလေးနဲ့ တိုက်နေတာ ဟေ့၊ ငွေတွင်းကုန်းက တနင်္ဂနွေသမီး မအောင်ဖြူကို ကျားနဲ့ တိုက်သတ်ပြီး နှလုံးကို ဖောက်ထုတ်စားရမှာ၊ ဒါမှ သူ့အသက် နောက်တစ်ပြန် ဆက်လို့ရ လိမ့်မယ်၊ မနက်ဖြန် လကွယ်ညမှာ အောင်ဖြူရဲ့နှလုံးကို စားရမှ ဖြစ်မှာ"

"ဟာ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကယ်ပါဦး သီချိုင်းရှင်မကြီး ရယ်"

ကျုပ်က စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်တော့ မဲဝါက ခေါင်းကြီး တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

"ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ တာတေ၊ ကျားနက်ရှင် ငရွှေသင် မအောင်ဖြူရဲ့ နှလုံးကို မစားရစေဘူး၊ ဒီအကောင် ကံကုန်ပြီ၊ အဝီစိငရဲမှာ ခံရတော့မယ့်အချိန် ရောက်နေပြီ၊ ဒီညသန်းခေါင်ကျော်ရင် ငွေတွင်းကုန်းသီချိုင်းကို ငါ အရောက်လာခဲ့မယ်"

ပြောပြီး ဆိုပြီး၊ စားလည်းပြီးရောဗျ။ ရေနဲ့ လက်ဆေးပြီး တစ်ကြိုက်မော့ သောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မဲဝါ ထွက်သွား ရောဗျို့။ ဂူပေါ်မှာ လဲကျ သွားတဲ့ ဒေါ်ယုံးကြည်ကို ကျုပ်နဲ့ ကိုအောင်ဘကျော်က ပြေးပွေ့တယ်။ ကျုပ် က ဒေါ်ယုံးကြည်ရဲ့ မျက်နှာကို ရေနဲ့တောက်လိုက်တော့မှ သတိရသွားတယ် ဗျ။

ကျုပ်တို့ငွေတွင်းကုန်းကို လှည်းနဲ့ ခပ်သုတ်သုတ်မောင်း ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြ တယ်။

ရွာရောက်တော့ အိမ်မှာ ရွာထဲက ကာလသားတွေနဲ့ လူကြီးတွေ ရောက် နေကြတယ်ဗျ။

ကျုပ်က မဲဝါ ပြောတာကို ထိုက်သင့်သလောက် ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ ကျုပ် အခန်းထဲဝင်ပြီး မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းတယ်။ ဆေးအိတ်ကို စလွယ် သိုင်းလွယ်ပြီး ငွေတွင်းကုန်းသီချိုင်းကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကိုအောင်ဘ ကျော်က ငါးတောင့်ထိုး အဲဗာ ဒရီဓာတ်မီးတစ်လက်ကို ကိုင်ပြီး လိုက်လာ တယ်ဗျ။

မနေ့ညက သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်းပဲ သွားကြပြီး မြရာပင်တွေကြား ထဲက ဂူမှာပဲ တက်နေလိုက်တယ်။ အခုမှ ည ဆယ်နာရီပဲ ရှိသေးတာဗျ။ ကျုပ်တို့ စောင့်ရဦးမှာပေါ့ဗျာ။

လူ့စိတ်ဆိုတာကလည်း ခက်သားလားဗျာ။ တစ်ခုခု အပေါ်မှာ စိတ်စော
နေရင် အချိန်တွေက ကုန်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ ထင်ကြတာမို့လား။ နှစ်နာရီ
လောက် အချိန်ကိုပဲ ကျုပ်တို့မှာ ကုန်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ ထင်နေတာဗျ။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း"

ဟော ကျားဟိန်းပြီဗျို့။ မဖဲဝါပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ။ ရွာဦးနတ်စင်ဘက်
က အသံစကြားရတာဗျ။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း"

ဟော အသံကြီးက ကျုပ်တို့ဘက်ကို ရွေ့လာပြီဗျို့။ ကျားနက်ရှင် ငရွှေသင်
ကတော့ သီချိုင်းဇရပ်ပေါ်က ဆင်းလာပြီ ဗျို့။ အောင်မာ ဒီလူ လွယ်အိတ်ကို
စလွယ်သိုင်း လွယ်လို့ဗျ။ ဒီကနေ အပြီးသွားတော့မယ့်ပုံပဲ။ ရွာထဲက မ
အောင်ဖြူကလည်း အခုလောက်ဆိုရင် အော်ဟစ်နေရောပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်က ဒီကိုမလာခင်ကတည်းက မှာခဲ့ပြီးသားဗျ။ မအောင်ဖြူ အိမ်ကို
ရွာထဲက အားကောင်းမောင်းသန် မိန်းမတွေရော၊ ယောက်ျား တွေပါ ခေါ်
ထားပြီး မအောင်ဖြူကို မလွတ်တမ်း ချုပ်ထားကြဖို့ပေါ့ဗျာ။

"ဝူ၊ ဝူ၊ ဝူ၊ အီ၊ အီ၊ အီ"

ဟာ ခွေးအူသံကြီးဗျို့။ ဒါ မဖဲဝါရဲ့ခွေးကြီး အူတဲ့အသံ ဗျ။ မဖဲဝါလည်း လာ
နေပြီပဲ။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း"

ခွေးအူသံ ကြားလိုက်တော့ ကျားနက်ကြီးက ပိုပြီးဟိန်း ရောဗျို့။ ဟော
ကျားနက်ကြီး သီချိုင်းထဲကို ရောက်လာပြီဗျို့။ ငရွှေသင်က ကျားနက်ကြီးရဲ့
ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပြီး တစ်ခုခုပြောနေတဲ့ပုံပဲဗျ။

"ဝူ၊ ဝူ၊ ဝူ၊ ဝူ၊ အီ၊ အီ၊ အီ"

ဟာ မဲဝါကြီး ဂူတွေပေါ်က ရွှေလာပြီဗျို့။ အရပ်ကြီး ဆယ်ပေလောက်နဲ့ ဆံပင်ဖားလျားကြီးချလို့ဗျာ။ သူ့ရဲ့ခွေးကြီးက ဂူတွေကြားက ပြေးပြီးလိုက်လာတယ်။

ငရွှေသင် ဆိုတဲ့ ကျားနက်ရှင်က နောက်ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်တယ်။

"အောင်မာ ရာရာစစ သရဲမက ဒီကို ဘာလာလုပ်တာ တုံး"

ဟာ ဒီလူ မဲဝါကို မြင်ရတာကိုး၊ ကျုပ် တော်တော် အံ့ဩသွားတယ်။

မဲဝါက ဂူပေါ်ကနေ အောက်ကို ကိုင်းကိုင်းကြီးလုပ်ပြီး သူ့ခွေးကြီးရဲ့ ကျောကို လက်နဲ့သပ်လိုက်တယ်။ သုံးချက်သပ်တာ ဗျ။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း"

ဟာ မဲဝါရဲ့ခွေးကြီးက ကျားကြီး ဖြစ်သွားပါရောလား ဗျာ။ ကျားမှ တကယ့်ဘင်္ဂလားကျားကြီးဗျ။ အဝါနဲ့အနက်စင်း ကြီးဗျို့။ ဆယ့်ငါးတောင်လောက် ရှိမယ်။ အရပ်ကြီးကလည်း နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပါဘူးဗျာ မြင်းကြီးတစ်ကောင်လောက်ကို မြင့်တာဗျ။ မဲဝါက ကျားကြီးရဲ့ ကျောပေါ်ကို လွှား ခနဲ ခုန်တက်လိုက်တယ်။

"ဟဲ့ သရဲမ၊ နင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ အခုချက်ချင်း ထွက် သွား"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ အီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

မဲဝါရဲ့ ရယ်သံကြီးဗျ။ ကျားနက်ရှင် ငရွှေသင်ကလည်း သူ့ရဲ့ ကျားနက်ကြီးပေါ်ကို ခွပြီးစီးလိုက်တယ်။

"ကဲ လာခဲ့စမ်း သရဲမ၊ ဒီညတော့ နင် တစ်ခါထပ်ပြီး မသာပေါ်မယ့်ညပဲ ဟေ့"

"ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

"ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း"

မဲဝါရဲ့ ကျားကြီးဟိန်းလိုက်တဲ့ အသံဗျို့။ ဟာ ကျားနက်ကြီးက အဲဒီအသံ ကြားတော့ နောက်ကို ခြေနှစ်လှမ်းဆုတ် သွားတယ်ဗျို့။

"တယ် ငါလုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်၊ အဲဒါ ကျား မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ခွေး၊ ခွေး၊ ကျားက ခွေးကို ကြောက်ရတယ်လို့၊ ကဲ အခုချက်ချင်း ဒီခွေးစုတ်၊ ခွေး ဝဲစားကို ပြေးကိုက်လိုက်စမ်း"

ဟာ ပြေးတယ်ဗျို့၊ ပြေးတယ်။ ငရွှေသင်ရဲ့ ကျားနက်က ပြေးပြီးတော့ မဲဝါ စီးထားတဲ့ ကျားကြီးကို ခုန်အုပ်မလို ဟန်ပြင် လိုက်တယ်ဗျို့။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း"

မဲဝါ စီးထားတဲ့ ကျားကြီးက ဝုန်းခနဲ နှစ်ချက်ဆင့်ဟိန်းပြီး ကျားနက်ကို သူ့ရဲ့လက်ဝါးကြီးနဲ့ လှမ်းပြီးပုတ်လိုက်တယ်။

"ဘုန်း"

ဟာ ကျားနက်ကြီး ဘုန်းခနဲ လဲကျသွားတာဗျို့။ ငရွှေ သင်လည်း သီချိုင်း မြေပေါ်ကို လွင့်ကျသွားရောဗျို့။

"တောက် ငါ လုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်၊ ဟဲ့ကောင် အခုထစမ်း"

ကျားနက်ကြီးကလည်း လူးလဲပြီး ထသဗျ။ ငရွှေသင်ကလည်း ကျားနက် ကြီးကို ခွစီးပြန်ရောဗျ။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း"

အောင်မာ သူ့ကျားနက်ကလည်း အာဂပဲဗျ။ ဝုန်းခနဲ၊ ဝုန်းခနဲ ဟိန်းလိုက် ပြီးတော့ မဲဝါရဲ့ ကျားကြီးကို တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင်တာဗျို့။

"ဝုန်း"

မဲဝါစီးတဲ့ ကျားကြီးက 'ဝုန်း'ဆို တစ်ချက်ဟိန်းပြီး ကျားနက်ရှင် ငရွှေ သင်ကို ခုန်အုပ်ပြီး ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ကိုက်လိုက်ရောဗျို့။

"ဝေါင်း၊ ဝေါင်း၊ ဝေါင်း"

မဲဝါကျားကြီးရဲ့ မာန်ဖီသံက တကယ့်ကို ကြောက်စရာကြီးပါဗျာ။

ခါပြီဗျို့၊ ဆွဲခါနေပြီ။ ဧရာမ ကျားပါးစပ်ကြီးထဲမှာ ငရွှေသင် ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ဖြစ်နေရောဗျာ။ ကျားကြီးက ငရွှေသင်ကို ဆွဲခါနေတာဗျ။ ကြောင်တွေ များ ကြွက်ခုတ်တဲ့အခါ ကြွက်ကို ပါးစပ်ထဲမှာကိုက်ပြီး ခါနေသလိုပေါ့ဗျာ။

"ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား"

မဲဝါရဲ့ ရယ်သံကြီးက သီချိုင်းတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းသွား တာဗျ။

ငရွှေသင်ရဲ့ ကျားနက်ကြီးကတော့ လှုပ်လည်း မလှုပ် တော့ဘူးဗျို့။ ငြိမ်ပြီး အရပ်ကြီးတစ်ရပ်လို့ကို ဖြစ်နေတာဗျ။

"အား"

ငရွှေသင် အော်လိုက်တဲ့ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဗျ။ မချိမဆံ့ အော်လိုက်တဲ့ ငရွှေသင်ရဲ့ အသံကြီးအဆုံးမှာ ကျားနက်ကြီး ပျောက်သွားတယ်။ ငရွှေသင်လည်း ငြိမ်သွားတော့တာပေါ့ဗျာ။

သွားပြီလေ။ ကျားမှော်အောင်ထားတဲ့ ကျားနက်ရှင်ကြီး ငရွှေသင်။ အသက်ရာကျော်ရှိတဲ့ မှော်ကဝေကြီးတော့ ဘဝနိဂုံး ချုပ်သွားပြီပေါ့ဗျာ။ မဲဝါရဲ့ ကျားကြီးက ပါးစပ်ထဲမှာကိုက်ပြီး ခါနေတဲ့ ငရွှေသင်ကို မြေကြီးပေါ်မှာ ချထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဂူတွေပေါ်ကိုကျော်ပြီး လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်ပြီး သီချိုင်းထဲက ပြေးထွက်သွားတယ်။ မဲဝါကတော့ ကျားကြီးရဲ့ ကျောပေါ်မှာ စီးလျက်သားကြီးနဲ့ ပါသွားလေရဲ့ဗျာ။

"ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

ကျုပ်နဲ့ ကိုအောင်ဘကျော်လည်း စောစောက ကျားနက်ကြီး ပျောက်သွားတဲ့နေရာကို အပြေးအလွှားသွားပြီး ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တယ်။

"ဟာ ဒီမှာဗျို့ ကျားနက်ရပ်ကလေး"

ကျုပ်က မြက်ပင်တွေကြားက ကျားနက်ရပ်ကလေးကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။ ရွံ့နဲ့လုပ်ပြီး ဆေးသုတ်ထားတဲ့ နာနာရပ် ကျားကလေးဗျ။ ဒါကို နတ်စင်မှာထားပြီး ရွာကို ကျားနက်နဲ့ တိုက်တာပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ ကျားနက်ရှင် ငရွှေသင် သွားပြီပေါ့။ မဖဲဝါ ပြောသလိုဆိုရင်တော့ မဟာအဝီစိငရဲ အထိ ရောက်သွား မှာပေါ့။

ကျုပ်က ကျားနက်ရပ်ကလေးကို သစ်ရွက်တစ်ရွက်ခူးပြီး ထုတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့ ရွာထဲရောက်တော့ ရွာသားတွေလည်း အကျိုးအကြောင်း အားလုံး သိသွားပြီး ပျော်သွားကြတာ ပေါ့ဗျာ။ မအောင်ဖြူလည်း ငြိမ်သွားပြီတဲ့ဗျို့။

ညတွင်းချင်းပဲ သီချိုင်းထဲမှာ သေနေတဲ့ ကျားနက်ရှင် ငရွှေသင်ကို မြှုပ်လိုက်ကြတယ်ဗျ။

ကျုပ်ကိုတော့ နောက်တစ်နေ့မှာ ကိုအောင်ဘကျော်က လှည်းနဲ့ ရွာအထိ လိုက်ပို့တယ်။

တာတေ
